

BRATRSTVŮ

ZÁBAVNÝ EVANGELICKÝ ČASOPIS PRO MLÁDEŽ roč. 52/2011

TÉMA:

PROČ JEN MLČÍŠ, PANE

NIKDY JSEM TOHO NELITOVAL
ROZHOVOR S CHRISTOPHEREM OBUOU

HORKÝ JAK OHEŇ, ZUBY DRKOTÁM
ZÁZRAKY ZA ZRAKY

ALOIS NEBEL
RECENZE

Vyrovnat se se zlem = boj; úvodník	Marie Medková	2
Pod stromem poznání ; biblické nakopnutí	J. F. Pechar	4
Proč jen mlčíš, Pane		
• Budte zelení	Pavel Ruml	5
• Záhada zvaná zlo	Jindřich Halama	6
• Zlo ve společnosti	Vendula Kalusová	7
Nikdy jsem toho nelitoval; svědectví víry	Ch. Obua Ogwetta	10
Já & ty; komiks	Jana Turecká	12
Všehochuť	M. Medková, J. F. Pechar	
Horký jak oheň, zuby drkotám; zázraky za zraky	Martin Kučera	16
Šok pro Čechy; e–bulvy	různí	17
Rozhovor s Nerissou Buštovou	vedla Š. Schmarczová	18
Chladná ocel, nebo živé srdce?; duchovní povzbuzeníčka	Marie Medková	20
Pustit musíš; uchu pro potěchu	Kolja Ivaskiv	21
Komiksy z kostela a Bible; v síti	Marie Medková	22
Placid Happiness or Active Contentment?; blogosphere	Bethany	23
Alois Nebel – může dostat Oskara?; recenze	Olga Richterová	24
Něžná, aneb Dostojevskij v osmdesáti minutách; recenze	Š. Schmarczová	25
Všimli jsme si	Olga Richterová	26

Autor obálky: Daniela Toulová

VYROVNAT SE SE ZLEM = BOJ

Marie Medková

Zlo ve světě. Zlo v nás. Každého z nás se někdy dotklo. Osobně. Ve zprávách. Málokdo ho chce a líbí se mu. Přesto je. A my se s jeho existencí musíme vyrovnat. Nebo dokonce v konfrontaci s ním.

Co to ale znamená – vyrovnat se. Zlo má jednu nepříjemnou vlastnost. Stačí mu mlčení. Stačí mu naše „nevím“, „nevidím“, „nejsem si jist“. To mu stačí jako živná půda pro růst a šíření.

Vyrovnat se můžeme různě. Můžeme se přidat k „dark side of the force“ – daruje nám necitlivost a moc. Můžeme

si říct, že zlo prostě je a nedá se s tím nic dělat. A když přijde náraz, zatnout zuby a nepustit si okolnosti do duše. Můžeme dělat, co se dá. Nebo můžeme zlu pomalu ubírat prostor. Šířením lásky, úsměvů, pozornosti, důvěry, pravdy, spravedlnosti, pokoje – prostě všech těch věcí, o kterých se mluví v kostele. Kde a jak? Inspirací může být příběh Ježíše v evangeliích nebo třeba přednáška Philipa Zimbarda, který nedávno navštívil Českou republiku. Jmenuje se „Jak se z obyčejných lidí stanou zrůdy ... nebo hrdinové“. Od obou se naučíte: vyrovnat se se zlem znamená akci. Někdy taky boj. ■

CASSINIHO DĚLENÍ

Dunaj, album Pustit musíš

Za ptákem pták křídla rozvívá
Za mrakem mrak stoupá výš
Za stínem stín nebe zakrývá
Za nocí noc klesá níž
Za proudem proud břehy omývá
Za pouští poušť přibývá blíž
Vlna za vlnou skály omývá
Duna za dunou

Za ptákem pták obzor zakrývá
Za mrakem mrak stoupá výš
Za stínem stín na tváři přibývá
Za nocí noc přichází blíž
Za proudem proud tvé břehy omývá

Za pouští poušť klesá níž
Duna za dunou tělo zakrývá
Vlna za vlnou

Za ptákem pták obzor ti zakrývá
Za mrakem mrak klesá níž
Za stínem stín ti lesk z očí vymývá
Za nocí noc dýchá se tíž
Za proudem proud tvé břehy rozrývá
Za pouští poušť přibývá blíž
Duna za dunou tvář ti přikrývá
Vlna za vlnou

Za ptákem pták křídla rozvívá...

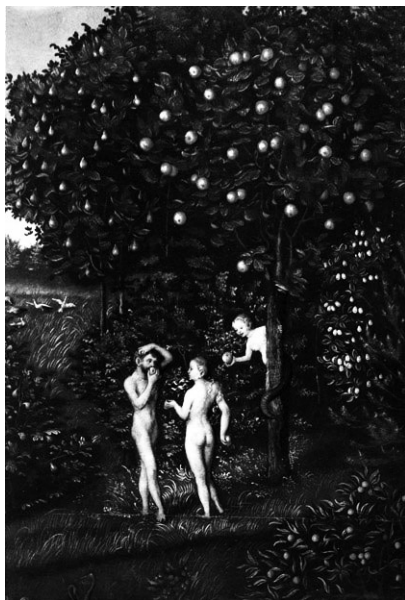
Foto web

POD STROMEM POZNÁNÍ

Jaroslav F. Pechar

A Hospodin Bůh vysadil zahradu v Edenu na východě a postavil tam člověka, kterého vytvořil. Hospodin Bůh dal vyrůst ze země všemu stromoví žádoucímú na pohled, s plody dobrými k jídlu, uprostřed zahrady pak stromu života a stromu poznání dobrého a zlého. Genesis 2:8-9

Taky tady se poprvé v Bibli mluví o zlu. Stále jsme v ráji a přece již zde je řeč o zlu. Pravda – zatím jde o zlo v jakési latentní podobě. Není tu nic vysloveně zlého. Je tu jen možnost poznat zlo, což ale mají Adam s Evou zakázáno. Církev byla v průběhu staletí mnohokrát osočena, že poznání brání. Právě tento příběh o stromu poznání byl brán jako učebnicový příklad, jak náboženství chce poslušné ovce, které nepřemýšlí, neptají se, papouškují dogmata o tom, co je dobré a co je zlé. „Nic takového, Adame! Nic takového, Evo! Svoobodně zkoumání se zakazuje!“ Jenže – není to tak jednoduché. Vězme, že

slovo „poznání“ znamená v biblické mluvě něco víc, než jen nezávislý rozumový přístup. To až my dnes poznáváme svět, ale na náš život toto poznání nemusí mít žádný vliv. V Bibli je to jinak. Když „Adam poznal svoji ženu“, tak otěhotněla a tak to je v Bibli i dál. Když má Adam s Evou možnost „poznat zlé“, tak jde o něco, co se bude jejich života týkat právě tak, jako se jich týká zplození dětí. Když poznají dobro a zlo, znamená to, že budou dobro a zlo také konat. Že toto vykonané dobro a zlo se stane součástí jejich životů a jeho důsledky je budou provázet ještě velmi dlouho. Ba dokonce že (jako děti) tyto důsledky budou mít svůj vliv i po jejich smrti. Stále jsme v ráji, stále jsme v místě, kde je všeho dostatek. Adama s Evou mají co jíst, kde bydlet, mají plné společenství s Bohem. Chybí jim něco – tam, kde je všechno dobré a člověk je velmi dobrý? V dobrém světě může velmi dobrý člověk udělat spoustu dobra! Jenže Adam s Evou chtějí mít možnost i toho druhého. Intelektuální poznání – to tu je. Oni vědí, co je dobré a co je zlé. Vědí, že dobré je ovoce s plody dobrými k jídlu. Mají hojnost všeho, na co si vzpomenou, a stačilo by, aby jen děkovali Bohu a chválili ho za všechno to dobré, čím jsou obklopeni i naplňováni, a aby si tohoto dobra plnými doušky užívali. Dobro poznávají – teď by chtěli poznat i zlo. Příběh o Adamovi a Evě je příběh o nás. Intelektuální poznání máme. Jistě, že jsou různé složité situace, kdy člověk opravdu neví. Jsou o tom chytré knihy jako „Sofiina volba“. V běžném životě ale v devíti případech z deseti vím, co je dobré a co je zlé. Tak – teoreticky to vím. Když sedím v autobuse a nade mnou stojí stará paní o holi. Když jsem se neučil na písemku, ale vím, že dobře skrytého taháku si učitel nevyšimne. *pokračování na straně 5*

BUĎTE ZELENÍ

Pavel Ruml

„Válka je vůl“, zpívali za mého dětství. Vůl je lidmi stvořené monstrum, kastrovaný tvor hrubé síly k těžké práci. Úplně jak válka. Člověk neví, jak spravovat zemi, a sahá po hrubém nástroji. Války byly a budou. Příčiny hledám v bohatství a chudobě lidí a v hříchu. Hlavně v těch dvou smrtelných – v závisti a obžerství.

Aby ten vůl šlapal aspoň trochu dle pravidel, lidé vymýšleli, jak ho kočorovat. Čtěte si o spravedlivé válce, o konvencích. A vězte že současné války jsou nejbru-

tálnější v dějinách. S armádou jsem např. viděl: vdovy a sirotky; masové hroby; dokonale krásné zbraně; lidi bez končetin; chlastající zoufalce; generálské výložky; humanitární organizace s obrovskou pomocí; chlapské přátelství; krásnou zemi plnou min; Saddámův palác; syn. seniora s presbyterem, jak nesli muslimské rodině, která přišla ve válce o tátu, humanitární dar ČCE - kamna a pračku. Viděl jsem točit film o válce. Dnes ráno zemřel mně blízký voják. Z každé vojenské mise jsem se vrátil udíven mírem, v kterém zde mohu žít.

Poslední válka bude o vodu. Nemilosrdná, jak žízeň. Pokud se jí nechcete dožít, buďte zelení – ne zelení jak my vojáci, ale jako ti, kteří nemlčí k hubení přírody.

Největší zločiny v historii napáchali nacisté, fašisté a komunisté. Nezapomeňte na to. A nepohrdejte vojáky, že dělají špinavou práci. Zhrdňte politiky, když spadnou do špiny. A volte lepší.

Autor působil jako farář ČCE v Náchodě Šonově a v Letohradě, jako vojenský kaplan v Bosně a Kuvajtu, v současnosti je kaplanem v Ústřední vojenské nemocnici v Praze. ■

biblické nakopnutí

Když mi nebylo osmnáct a někdo mi nabízel alkohol.

Když nemám jízdenku a zrovna přijíždí „moje“ tramvaj.

Když se máma ptá, kde jsem byl tak dlouho, a mně se nechce jí to vysvětlovat.

Když bych chtěl nějaký počítačový program, ale nechce se mi za něj platit.

...

A v tu chvíli stojím pod stromem poznání dobrého a zlého. Víím, co je „dobro“ a víím,

co je „zlo“. Víím. Co z toho chci také poznat? Tady nejde o nějaké intelektuální rozvažování, ale o „poznání“ v pravém biblickém smyslu. O něco s důsledky, a to mnohdy velmi dlouhodobými – prostě jako to dítě, které pak má další děti, a tak dále. Chci poznat nejen to dobré, ale i to zlé? Když teď budu volit – jsem si vědom všech důsledků, které to přinese?

Adame, Evo – pro co se rozhodnete?
ilustrace Strom poznání Lucas Cranach ■

ZÁHADA ZVANÁ ZLO

Jindřich Halama

Kde se bere zlo? Proslulá otázka po původu zla má v teologii celou řadu řešení, jedním z nejrozšířenějších je asi odpověď, že je důsledkem svobody, kterou stvoření od Stvořitele dostalo – tudíž se může dobré kazit, a co se pokazit může, to se pokazí.

Ale co je vůbec zlo? Dá se to stanovit? Je zlo, když v bouři padne strom a zabije člověka? Je zlo, když nám povodeň strhne půl domu a zničí skoro všechno, co jsme měli? Je zlo, když šelma uštve srnce nebo roztrhá ovci? ...

Existuje odůvodněný postoj, který za zlo uznává jen to, co má morální povahu, tedy to, co někdo záměrně působí. Z tohoto pohledu spousta věcí, které nás potkávají, je sice bolestivá, tragická, ale není to zlo. Je to nešťastná náhoda.

A co na to Bůh? Ví předem, co se stane, a koho to postihne? Jestli ano, proč to

tak nechá? – Na to si odpovídám podle Lk 13. Ježíš odmítá vůbec spekulovat o důvodech či smyslu neštěstí, které se stalo. Neštěstí se dějí, tragika patří k životu. Život je křehký a ohrožený – proto je tak vzácný. Představa, že by Bůh hlídal každý krok a chránil člověka před újmou, se sice v bibli najde – ale častěji najdeme nářek a prosby, aby to či ono přestalo, skončilo. Bible nedává recept na způsob života, kterému by se vyhnula bolest a smrt. Takový recept zřejmě není – ani Bůh ho nemá. Ale má něco jiného – má způsob, jak se s bolestí a smrtí vyrovnat. Nejedli se jím vyhnout, můžeme je přijmout, snést a neztrácet naději – protože Bůh možná nechrání před autonehodami, ale určitě křísí mrtvé.

A pachatelé zla mezi lidmi? Starý zákon je velí kamenovat, Nový zákon spíš radí odpouštět. Luther radí velmi jasně a živě obě spojit: odpouštět a nechat si skoro všechno líbit, když jde jen o mě – a neváhat se zastat i silou a zbraní bližních, kterým hrozí nespravedlivé násilí, pronásledování či smrt. Zastat se – ne mstít! To by bylo podlehnutí zlu (Ř 12,19).
A stejně mám rád Clintu Eastwoda...

Autor je vedoucím katedry teologické etiky ETF UK

Ilustrace: Ježíš nese kříž, Hieronymus Bosch

ZLO VE SPOLEČNOSTI

Vendula Kalusová

Poslední dny mi není dobře – jsem unavená, nemůžu spát, mám pocit, že se se mnou „něco“ děje. To je tím počasím – řeknu si: udělám si čaj, něco si přečtu – a bude zase dobře. Stále se to ale nelepší – a tak přehlédnou svou osobní situaci, která sice není kdovíjak uspokojivá, ale zase se to poslední dobou docela stabilizovalo, takže v tom to taky není: to bude těmi problémy v práci (autorka působí jako farářka evangelického sboru, ale také jako vězeňská kaplanka – pozn.redakce) – tak si počkám, až to přejde. Ale ono se to stále nějak nelepší. A tady je jasné, že problém je jinde a že je třeba se zaměřit na širší souvislosti vlastního života.

Neutrávíme své dny ve vakuu, ale jsme součástí organismu společnosti. A kdo není necitlivý ignorant, může pravděpodobně ve svém soukromí pocítit doteky zla, plynoucího odkudsi z neznáma. Věřím, že naše osobní negativní stavy mohou být reakcí na širší kontext společenské situace. Žijeme-li ve zdravé společnosti, dýchá se nám lépe, než když permanentně narážíme na stagnaci, korupci a Havlovu „blbou náladu“ na každém kroku. V politice, v zaměstnání, v církvi, v institucích nejruznějšího druhu.

To, co se děje kolem nás, nás ovlivňuje a musíme se s tím chtít nechtě nějakým způsobem denně vyrovnávat, zkrátka a dobře pro to, že žijeme v době a zemi, ve které žijeme. A vyrovnat se neznamená vždy se smířit – ale právě „vyrovnat“, tzn. být minimálně stejně silný, jako to, s čím se vyrovnávám, být s tím na stejné rovině

ve smyslu vyvážení sil. Jde tedy o jakýsi permanentní zápas – a každý zápas, jak víme, stojí vnitřní energii. Vyrovnat se s věcmi stojí síly – a čím je více toho, s čím se musíme vyrovnávat, tím více sil vydáváme. Vlastně se ruinuje pouze vyrovnání – dorovnání do minimálně stejné pozice, jako má zlo kolem nás. Abychom mu nepodlehli, musíme s ním vlastně permanentně zápasit: čím je ho kolem nás více, tím více s ním pak zápasíme, tím více času a sil to stojí. Všude tam, kde na něj v běžném životě narazíme – v drobné lži, lenosti, neochotě státního úředníka, v drobné zradě, úhybu kolegy v práci – všude tam stojíme před dvěma možnostmi: jednou je sklopení hlavy a postoj, jímž vyjadřujeme, že se nás to netýká – že to nevidíme, nechceme se tím zabývat (protože zabývat se zlem je vysilující i v těchto drobných případech) – anebo právě nové a nové postavení se čelem: ale to je to, co nás vysiluje tak, že se cítíme nedobře – a možná ani nevíme proč.

Zlo ve společnosti se projevuje v těchto nepříjemných každodenních drobnostech. Společnost pak tvoří naše vztahy k druhým lidem. Domnívám se, že všude tam, kde se rozhodneme nepodlehnout mu právě v těch nejobyčejnějších každodenních situacích, a kde jsme ochotni se nechat tak trochu vyčerpat nějakým svým drobným zápasem, přispíváme právě v malém k pozitivní změně. A od toho tu jako křesťané máme být, domnívám se. Je to sice vysilující a nepřináší to člověku rozjásanou tvář, ale je to přinejmenším postoj – a to je něco, co – zdá se – společnost, v níž žijeme – postrádá. Alespoň se o tom tak mluví.

Autorka je farářka ČCE v Hvozdnici a vězeňská kaplanka. Foto web ■

JAK SE VYROVNÁVÁTE SE ZLEM VE SVĚTĚ?

David Navara, nejlepší český šachista

Říkám si, že náš nedokonalý svět je pomíjející a že se oproti věčnosti jedná o zanedbatelný časový úsek. Se zlem se vyrovnávám někdy lépe, jindy hůře. Většinou mě ale více znepokojují vlastní chyby než nedostatky mých bližních.

Marek Vácha, římskokatolický kněz,

Otázku proč, je-li Bůh, je na světě tolik zla, kladou dnes typicky ateisté. Ve Starém Zákoně ale kladli tutéž otázku největší muži víry: Abrahám, Mojžíš, Jób. Víru totiž můžeme chápat jako protest proti tomu, že svět není, jaký by měl být, jako protest vůči všemu zlu, jako zápas, ve kterém člověk i Bůh musí spojit své síly, neboť spravedlnost a dobro nečeká v nebi – to zde na zemi o ně máme bojovat!

Grace Davie profesorka sociologie a filozofie

Všichni činíme dennodenně různá rozhodnutí. Některá jsou dobrá, některá méně dobrá a některá vyloženě špatná (a pak je mnoho těch někde mezi tím). Špatná rozhodnutí škodí: nám samotným, druhým lidem i světu, ve kterém žijeme. Podstatou zla je neustálé poškozování. Z výše uvedeného vyplývá, že možnost existence zla je cena, kterou platíme za svobodu volby.

Mirek Dušín, vedoucí Rychlých Šípů

V některých případech velice jednoduše. Prostě Bohoušovi (pozn.red.:člen Bratrstva kočičí pracky) stáhnete kapuci a strčíte mu hlavu pod pumpu. Bratrstvo (pozn. red.: kočičí pracky) je asi ale nenapravitelné, někdy nám docela zatápějí. Nás to však nevykolejí, už je známe. Jiná možnost je zorganizovat kulturní akci, výlet, soutěž pro veřejnost. Nebo třeba sportovní závody, kdy se projeví na fyzické kondici, kdo sedává u televize, kouří, nebo ve volném čase běhá.

Linda Fernandez Saez tanečnice, choreografka

Upřímně pro mě bez Boha Otce se vyrovnávat se zlem v jakékoliv jeho podobě nedá. Bez něj je to jako se snažit z posledních sil vyhrabat holýma rukama z hluboké a temné jámy s očima zaslepenýma padající hlinou, abychom nezahlédli ani paprsek světla a naděje na přežití. Jen s Bohem Otcem mohou díky jeho milosti poznat a porozumět tváři zla a tak poznat Boží pravdu, která mi otevírá oči a vysvobozuje.

Petr Šilar, senátor

Se zlem ve světě se lze vyrovnat, protože se o něm dozvídáme většinou z médií. Jakoby se nás netýká. Ale špatně se vyrovnávám se zlem kolem nás. Od lidí, kteří žijí vedle mne. Nebo jako veřejná osoba jsem často postaven před svědectví o zlu, když se mi svěřují osoby, většinou ženy. To je těžké, velmi těžké. Jak pomoci? Uvědomuji si, že peklo není někde mimo náš svět, ale tady, mezi lidmi svobodné vůle! Už se neptám „proč mlčíš Pane?“, ale proč mlčíš a nekonáš člověče? Můj bližní..

Těžce, bylo by to na delší debatu.

Martin

Měnit zlo v dobro... A řídit se dle dvoupříkazu lásky :)

Matt

Alkohol, drogy apod. :)

René

Chmurné nálady z toho lze zahnat jen tím, že člověk se snaží něco změnit a má víru. Ignorování problému není řešením a ani to není žádoucí. Křesťan by se obzvlášť měl zajímat o věci kolem sebe a vždy se nebát ozvat. Bylo nám hodně svěřeno a hodně se od nás očekává...

Jarda

Spíš než se zlem ve světě se znaším vyrovnávat se zlem ve mě a v mém okolí...

Milan

Špatně – teď právě jedno zlo řeším – dost se tím trápím a sbírám síly na to začít ho řešit razantněji – za cenu vlastního poškození, které je velmi pravděpodobné...

Šárka

Přečtěte si v Respektu rozhovor se P. Zimbardem... stačí...

Johanka

S pomocí Ducha přemáhám sám sebe. Svůj strach ze zla.

Jan

Záleží na tom, jak velké je zlo, jak velký je pud sebezáchovy, jak velká je odvaha a odhodlání, a také záleží na tom, do jaké míry jsem proti zlu sama.

Věra

Česky, lidsky, politicky.

Šimon

Drobná pomoc, modlitba, vztek, lítost, rozhovory.

Rudolf

Špatně, se zlem těžko vyrovnává, je třeba klást aktivní odpor, ovšem přibývajícím věkem, s čímž souvisí ztráta iluze, že mohu změnit svět, se aktivnímu a organizovanému boji proti zlu věnuji čím dál tím méně. Na druhou stranu v mikro světě, kde se pohybuji, se mi občas podaří vyhrát bitvu. K boji používám modlitbu, trpělivost, odpuštění a upřímnost.

Eva

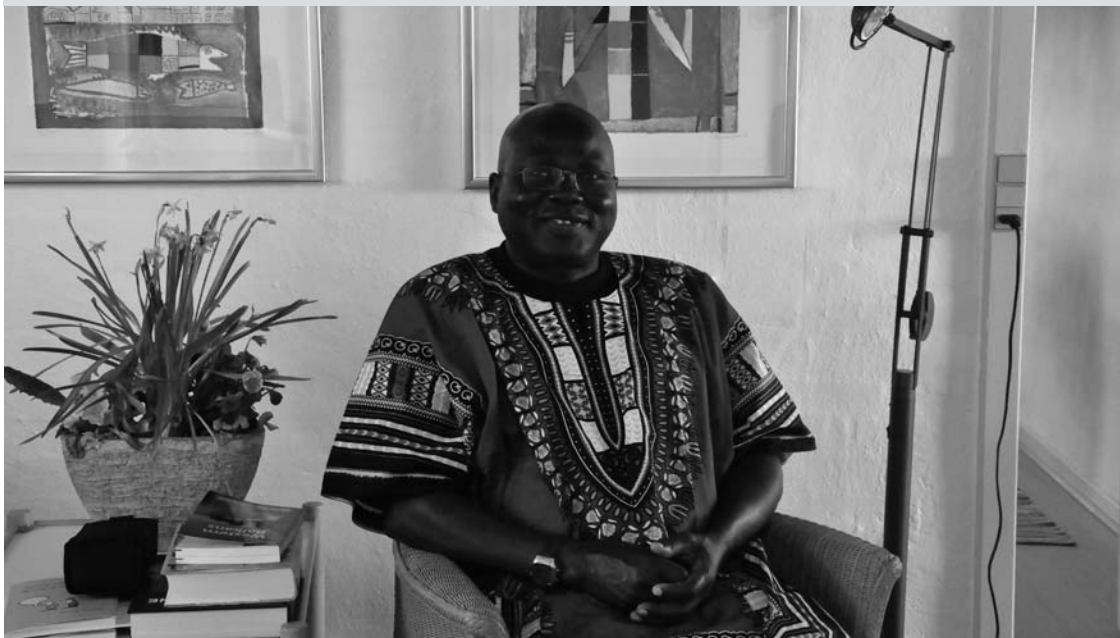

TIP! *Chtěl bych upozornit k tomuto tématu na osobnost, kterou nemáte v anketě. Jde o amerického psychologa Phila Zimbarda.*

Zimbarda kdysi zajímalo, kde se bere zlo a proslavil se vězeňským experimentem, který musel předčasně ukončit. Narodíme se jako dobrá nebo špatná jablka? Nebo se jen dostaneme do špatné bedny?

Můžete se podívat na jeho video třeba na http://www.ted.com/talks/lang/cze/philip_zimbardo_on_the_psychology_of_evil.html.

NIKDY JSEM TOHO NELITOVAL

S kazatelem Christopherem Obuou Ogwetou, který dnes žije v Dánsku, už jednou v Bratrstvu rozhovor byl (rozhovor vyšel v čísle 8/09, můžete si ho přečíst i na internetu). Rozhodli jsme se ale, že je na čase opět vám Chrise přiblížit. Možná jste byli na jeho dílně nebo přednášce na Sjezdu v Jihlavě a chtěli byste toho od něj slyšet víc; vy ostatní si můžete alespoň přečíst tenhle rozhovor.

Odkud pocházíte?

Jsem z Jižního Súdánu, z okresu Torit ve státě Eastern Equatoria. Narodil jsem se ve vesnici Katire Ayom v oblasti Magwe.

Jak dlouho jste křesťanem?

Stal jsem se křesťanem v jedenácti letech, na shromáždění pod širým nebem v roce 1973, když jsme byli v exilu v Entebbe v Ugandě. Od té doby nosím kříž a víra v mém srdci mě přiměla být svědkem Kristovým. Nikdy jsem toho nelitoval.

Je vaše rodina také křesťanská?

Má rodina je plodem American Inland Mission and Church Missionary Society. Ti postavili misii v mé domovské oblasti. Můj dědeček byl kazatelem, takže celá naše rodina je křesťanská.

Co vás přinutilo opustit vlast a proč jste odešel do Dánska?

Byla to válka a nepokoje v mé domovině, Jižním Súdánu. Například v roce 1992 jsem byl zatčen islámskou vládou z Chartúmu a vězněn. To proto, že jsem jako farář nemohl mlčet, když byli křesťané pronásledováni, mučeni a zabíjeni, a bylo mou povinností pomáhat těm, kdo si sami nemohli pomoci a báli se. Později jsem byl zase unesen ugandskými povstalci. Jít zrovna do Dánska mi nepřišlo na mysl, to bylo rozhodnutí vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, poslat uprchlíky do třetí země. Musel jsem si hledat azyl.

Jak vám vaše víra pomohla při tomto těžkém rozhodování?

Nebylo to snadné rozhodnutí. Musel jsem v Súdánu nechat svou rodinu. Má víra mi pomohla ve všech těžkých situacích, protože jsem svěřil svůj život do rukou Bohu; nemohl jsem nic udělat sám, jediným řešením bylo dát svůj život Bohu, aby se o mě postaral. Bůh má dobrý důvod, proč mě zachoval při životě. Základním kamenem křesťanství je víra, víra založená na Bohu, ne na světských věcech. Bůh nás může ochránit, když Mu zcela svěříme své životy a věříme v Jeho Syna Ježíše Krista. Skrze modlitby pak může člověk činit lepší, křesťanská rozhodnutí. Modlitba je můj průkaz víry. Jan Kalvín řekl „Hlavním úkolem dětí Božích je modlit se, protože tímto způsobem podávají pravý důkaz své víry.“ Musíme Ho žádat o vše, co potřebujeme, modlit se za to, co máme na srdci, a vzdávat Mu díky v chvále.

Jak vám vaše víra pomáhá v každodenním životě?

Velmi. Nemohu ztratit naději a pozbýt víry v Krista. Žiju svůj život s Bohem, který mě posiluje, a to mi každodenně pomáhá v mém rozhodování.

Myslíte si, že je důležité být součástí církve?

Jako křesťan si myslím, že je to velmi důležité. Pokud nejsme součástí církve, ukazuje to, že nejsme křesťané. Jsme součástí společenství církve. Musíme nakonec zažít to nejpodstatnější; jakékoli společenské změny probíhají v nehlubší úrovni naší bytosti, tam, kam může vstoupit jedině Bůh. Církevní stavby se používají pro křesťanské bohoslužby a církev, křesťanské náboženství, je instituce založená Bohem.

Co byste poradil mladým lidem, kteří přicházejí poprvé do kostela?

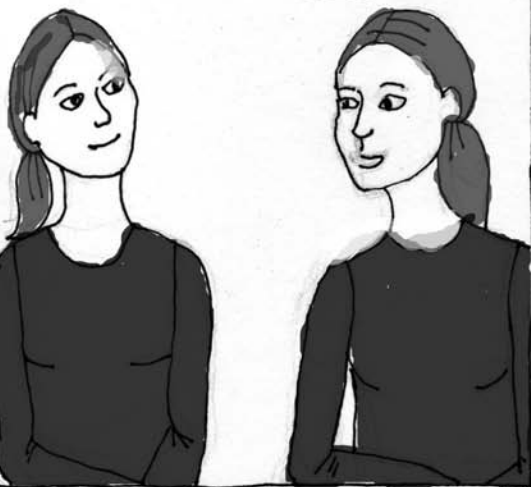
Mladým lidem, kteří zrovna přišli do kostela, bych poradil, aby své rozhodnutí učinili sami. Pokud přijali Ježíše Krista jako svého Spasitele a Pána, neměli by se obracet zpátky. Měli by pokračovat v běhu. Potřebují se dál modlit k Bohu, aby posílili jejich víru. Povzbudil bych je, aby prohlubovali svou víru a rozuměli pravdě svého náboženství.

Mladí lidé potřebují naše modlitby, aby měli stále větší a větší víru v Ježíše Krista. Bůh, náš Otec, a Ježíš, náš Spasitel, k nim budou laskaví a požehnají je pokojem a láskou. ■

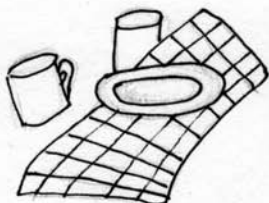
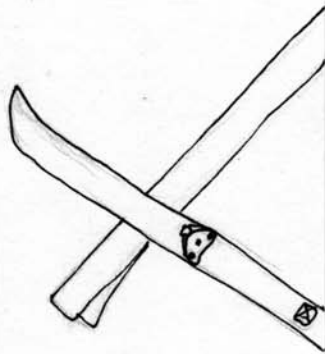

TAK JAKÝ
TO BYLO,
POVÍDEJ, PŘEHÁNEJ!

NO, BYLI JSME SPOLU
CHVÍLI SAMÍ ...
SLEPIL MI LYŽI.

PAK JSME
MÝLI NÁDOBI
A POVÍDALI
SI O
HADECH.

TO ZNÍ FAKT
ROMANTICKY,
MOC TI TO PŘEJU!

Když jdete dnes na tesaře, je jasné, že musíte být korba bez závratí. Tato práce totiž obnáší manipulaci s trámy a pohyb vysoko nad hlavami lidských mravenečků. To v biblických dobách to bylo trochu jiné...

Co všechno uměl

V tesařském řemesle se židé nejvíce naučili od Féničanů, kteří krom budov uměli stavět i lodě. Tesař (hebr. cháráš, řec. tekton) je řemeslník, který to umí se dřevem. A umí vše. Nejenže vám tesař udělá konstrukci domu, stůl a židli, ale jeho šikovné ručičky vám je mohly i vyzdobit. Umí i práce dyhovací, vykládací a řezbářské [Ex 38,23; sr. 28,11; 35,35; 1Kr 6,18. 29]. Do staveb vyrobil střechu, dveře, zárubně, okna, okení mříže a dřevěné zámky a klíče do nich. Do interiérů zas truhlářil stolice, nízké stoly, truhly, stoličky atd. Pro zemědělství vyráběl třmeny, pluh, lopaty, hrábě, ...

Tesařská práce byla hrubá a tvrdá. Vyžadovala velkou fyzickou sílu a vytrvalost, stejně jako velkou zručnost. Tesař byl stavitel, truhlář, tesař i umělec.

Sociální postavení

Tesař může být v komunitě vážený člověk, i když dělal těžkou práci. Však se taky v Druhé královské 24,14 píše, že judští tesaři byli zavlečeni do Babylona spolu s knížaty a bojovníky.

Nejznámějšími starověkými tesaři jsou otec a syn – Josef a Ježíš (Mk 6,3). Ježíš u řemesla dlouho nezůstal, ale ovlivnilo jeho řeč a asociace. Vzpomeňte si třeba na „nesení jha“ (Mt 11,29) nebo na „ruku na pluhu“ (L 9, 62). Jha a pluh byste si mimochodem také zakoupili u tesaře.

Domy a jejich střechy

Biblické domy měly proti těm našim jednu nespornou výhodu. Na jejich střeše se dalo sušit ovoce a skladovat ho, jíst i spát. Jak ale taková střecha vznikla?

Tesař pokácel strom a zpracoval na trámy pomocí teslice (speciální sekera) a primitivní pily. Pak začal pokládat střechu na stěny domu (vysoké cca 6 a1/2 – 8 stop). Nejdřív položil dřevěné trámy vyrobené z kmenů cypřiše nebo platanu. Mezery mezi nimi záležely na dostupnosti dřeva v místě a movitosti majitele. Čím bohatší majitel, tím jich mohlo být více. Trámy byly většinou pokládány na šířku ramen člověka a větší. Části trámů, které přechuhovaly, mohl natřít horkým dehtem, aby déle vydržely. Mezery mezi trámy zakryl rákosovými rohožemi "omítnutými" bahnem. Na tuto vrstvu se ještě za vlhka nanasla směs hlíny, popela a křídly. Křída se ostatně používá jako plnivo do tmelů a jiných stavebních směsí dodnes. Tato vrstva zajišťo-

vala izolaci. Nakonec přišla další vrstva bahna s vápnem, která měla udržet vodu pěkně venku. Každá vrstva se udusala dřevěným válcem. Vznikla cca 3 palce tlustá a pěkně tvrdá vrstva. Z toho je zřejmé, že rozebrat střechu a spustit přítele dolů, nebyla žádná brnkačka. Nicméně nešlo o nenapravitelnou škodu. Střecha se stejně srolovala a obnovovala cca jednou za rok. Střechy mohly být taky místo rohožemi pokryty čedičem.

A co nádobíčko?

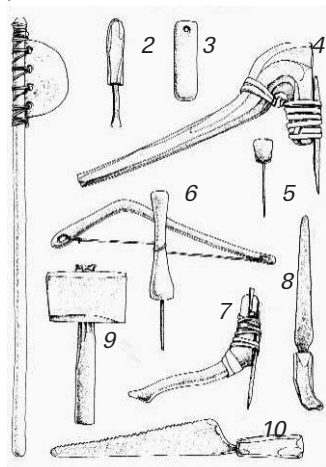
Nenašli byste tu žádný svěrák, stolní vrtačku a podobné příjemné nástroje. V dílně mu visí sekera, pila, dláto, úhelnice, měřičská šňůra, hoblík, kružidlo (Iz 44,13, sr. Moudrost Šal. 13,11nn; Jr 10,3n).

Hlava sekery je vyrobena z bronzu (později železa) a je připevněna na topůrku pomocí kožených řemínků. Neforemná sekera a její poměrně nejisté upevnění ovšem způsobuje, že se sekera pravidelně uvolňuje z topůrka.

Pila je nejprve tvořena pásky pazourků zasazenými do dřevěného rámu. Dnes takové pile říkáme pila dvoumužná. Tedy k jejímu použití je třeba dvou lidí. Později pazourek nahrazují kovové čepele. Zuby jsou uspořádány tak, že pila řeže při „táhnutí“.

Kladivo je často jen kus kamene (Sd 5,26) a hřebíky jsou ze dřeva, teprve později bronzové a železné.

Nástroje byly poměrně „neotesané“ a hrubé, takže umět s nimi obratně zacházet bylo umění.

1. Sekera
2. Sekáč
3. Brousek
na ostření
nástrojů
4. Teslice
5. Šídlo
6. Vrták
7. Teslice
8. Malá ruční pila
9. Palice
10. Pila

Připravili jsme pro vás **soutěžní kvíz** o knížku **Aforismů anglického spisovatele Gilberta Keithe Chestertona**.

Chesterton je brilantním spisovatelem – autorem detektivek s otcem Brownem i esejů o křesťanství.

Kolik stupňů Celsia má takzvaná „absolutní nula“?

- 1) 0°C
- 2) -100°C
- 3) -273,15°C

Kolik členů má církev Unitas Fratrum?

- a) 114 tisíc
- b) 0,7 milionu
- c) 300 členů

Tesař ve staré Palestině neměl lehkou práci. Jaké měl k dispozici nástroje?

- 1) teslíci, kružídlo, sekeru, pilu
- 2) teslíci, kružídlo, stolní vrtačku, sekeru
- 3) sekeru, pilu, soustruh, kružídlo

Z jaké země, kde bylo křesťanství tvrdě potlačováno, pochází pastor Chris Obua Ogwetta:

- 1) Súdán
- 2) Česká republika
- 3) Egypt

Jak se jmenuje autor přednášky „Jak se z obyčejných lidí stanou zrůdy...nebo hrdinové“:

- 1) Darth Vader
- 2) Philip Zimbardo
- 3) Benedikt XII.

Co se stalo, když Adam poznal Evu?

- 1) dal jí jméno Eva
- 2) ona otěhotněla
- 3) Adam se zaradoval

Správné odpovědi zasílejte na bratrstvo@e-cirkev.cz nebo časopis Bratrstvo, Jungmannova 9, 11000 Praha 1, a to do 12.12.2011.

HORKÝ JAK OHEŇ, ZUBY DRKOTÁM

Martin Kučera

Rozehřátí na úvod: Kde dosáhli vědci poprvé na světě teploty absolutní nuly?

A)USA, B)SSSR, C)NDR.

Taky vám někdy běhá mráz po zádech nebo vám naskočí husina?

Teplu člověk vnímá specializovanými nervovými volnými zakončeními v pokožce, které jako čidlo elektronického teploměru odvádějí signál do centrálního procesoru, mozku. V reakci na zjištěný chlad tělo sníží pocení, stáhne pružné cévy, čímž sníží průtok krve a tím tak organizmus šetří tělesnou teplotu/energii, která se na metabolických trzích rovná ceně zlata. (Promrzlé prsty jsou pak téměř bílé, protéká jimi málo krve.) Při celkovém prochlazení sebou svaly někdy začínají samy od sebe škubat, třesete se zimou. Tím se tělo snaží vyrobít samovolným pohybem alespoň nějakou energii, minimum tepla. (Podobné tomu, když si proti zimě dáte pár dřepů nebo se proběhnete.) Otužilci, kteří studenou vodou přesvědčili své mozky, že nezávislost na teplu se vyplácí, mají vyšší obranyschopnost organismu. (O kolik levnější je pouhé sprchování studenou vodou než nejrůznější přípravky, které až téměř magicky „zvyšují přirozenou obranyschopnost“...)

Fyzikové pojem chlad ani neznají. Nízké teploty pro ně nejsou nic jiného než důsledek vyzářování „malého tepla“, tedy nízké energie. Zjednodušeně: chlad je malé > nízké > skoro žádné teplo. (Podobně v tomto kontextu zní i Augustinův citát o tom, že zlo je nedostatkem lásky, dobra.)

Klesání teplot však není nekonečné. V určitém bodě totiž všechny částice všech hmot přestávají interagovat, jejich soudržné síly zmizí, hmota se rozpadá, obrací se v prach. Tento bod fyzikové nazvali absolutní nula ($-273,15^{\circ}\text{C}$). Naším štěs-

tím je, že docílit tohoto bodu je nereálné. Otázka na absolutní nulu v úvodu je tedy absolutní nesmysl, chyták. (Pokud absolutní nulou nemyslíme státní bankrot nebo oním chladem někdejší(?) mráz z Krem-lu.)

Výhodné teplotní podmínky na Zemi jsou důsledkem vzdálenosti od Slunce, hvězdy, která je naší „soukromou“ jadernou elektrárnou. Má monopol na poli energetiky ve Sluneční soustavě a odběratelé už tisíce let nepocítili růst cen.

My, odběratelé přeměněných energií, však růst cen cítíme. Potom nezbyvá než zateplovat a izolovat domy, aby teplo neunikalo a my netopili Pánu Bohu do oken. Podobně, dobrým spacákem si tvoříte pro spánek příhodnější klima, než je kolem. Také tak pod peřinou či duchnou, kde vás chrání vzduch uvězněný mezi peřím, ne peří samotné. Proto je lepší mít na sobě více tenkých vrstev oblečení (kde v mezerách je vzduch) než jednu tlustou.

A ten, kdo se zrovna nehřeje na výsluní nebo si tam naopak spálil prsty, může vsadit na teplo domova nebo společenství, kde se užívá hřejivých slov. Protože čím víc lidí, tím více tepla. Jako v mraveništi. ■

Co je neúspěšnějším českým projektem? Možná si myslíte, že propašování slova „robot“ do anglického jazyka. Nebo objevy pana Purkyněho. Nebudu vás dlouho napínat. Jste zcela na omylu. Dlouhodobým a úspěšným českým projektem je - navzdory tvrzením o ateistickosti našeho národa – CÍRKEV!!!

ŠOK PRO ČECHY – NEJVĚTŠÍM ÚSPĚCHEM JE CÍRKEV

S vírou, láskou a nadějí až do Karibiku

Ano, jedná se o Jednotu bratrskou čili Unitas Fratrum čili Moravská církev se zrodila z husitství, v Kunvaldu v severovýchodních Čechách v roce 1457.

Tato skupina zdůrazňovala trojí ideál víry, lásky a naděje, se silnějším důrazem na praktický křesťanský život než na učení nebo církevní tradici. Církev se rozrůstala a šířila po Čechách a na Moravě. V době protireformace mnozí věřící museli opustit zemi. V Sasku založili novou komunitu Ochranov a odsud už to bylo do světa jen krok.

V roce 1732 vyslalo toto křesťanské společenství první misionáře k otrokům na ostrov sv. Tomáše v Karibském moři. A brzy následovaly další mise: do Grónska, Severní Ameriky, Jižní Afriky...

NEJVĚTŠÍ, DLOUHODOBÝ A SVĚTOZNÁMÝ PROJEKT ČECHŮ!

ČCE není největší českou protestanskou církví

No, posuďte sami. Unitas Fratrum má 18 samosprávných provincií, 5 misijních provincií a 9 misijních regionů po celém světě. ČCE má 14 seniorátů a to si ještě jeden vypůjčila od své větší sestřičky. UF má 0,7 milionu členů, ČCE 114.445 tisíc. **Takže kdo je větší???**

A co kontinenty?

- africký region má 70% členské základny Unitas Fratrum
- karibský region má 21% členské základny Unitas Fratrum
- americký region má 6% členské základny Unitas Fratrum
- evropský region má 3% členské základny Unitas Fratrum

PŘEKROČILI HRANICE

Jak vidno, naši bratři a naše sestry překročili hranice města, našeho státu, naší střeoevropské mentality, a šířili víru, lásku a naději všude na světě. **A CO MY?** Zvládneme to aspoň doma?

E-bulvy čerpají z podnětů čtenářů. Napište i vy na e-bulvy@centrum.cz.

TO SE NEDÁ DĚLAT DO STA LET, I PROTO STUDUJI TŘI VYSOKÉ ŠKOLY

Jak ses dostala k práci modelky?

To bylo asi před pěti lety. Šla jsem s kamarádkou, která si chtěla udělat profesionální fotografie, ale nechtěla tam jít sama, tak mě přemluvila. Řekla jsem si, proč ne, vyzkouším něco nového a budu mít profesionální fotky. A ty fotky byly docela hezké a sama fotografka mi řekla, ať je rozešlu do agentur, což jsem udělala, a tak to začalo.

Co tě na modelingu baví?

Vůbec nejvíc mě baví cestování, poznávat svět a jiné kultury.

Jaké jsou podle Tebe předpoklady pro práci modelky?

Musí být komunikativní, přízpůsobivá, nebát se toho neznáma.

A nikdy ses nebála?

Já jsem se na to spíš těšila jako na dobro-

družství, byla jsem možná i trochu naivní, bylo mi osmnáct a ani mi nedocházelo, že se mi může něco stát.

Počítáš s profesí modelky do budoucna?

Myslím, že se to nedá dělat do sta let, i proto studuji tři vysoké školy, abych měla nějaké vzdělání a mohla dělat něco jiného. Tohle je takový přívýdělek ke studiu.

Říkala jsi, že studuješ tři vysoké školy, jaké?

Teď jsem byla přijata na doktorát na policejní akademii, tak z toho mám velkou radost. Na Univerzitě Karlově studuji sinologii a na Západočeské univerzitě v Plzni práva.

Policejní akademie, křehká dívka, jak to jde dohromady?

Bylo to trochu navzdor rodičům, původně jsem chtěla na DAMU, ale rodiče mi řekli, ať si nejdřív vystuduji nějakou pořádnou školu. Poslechla jsem je, ale neměla jsem moc představu co chci studovat, tak jsem si natruc vybrala policejní akademii. Maminka se zděsila, když jsem s tím nápadem přišla, a tak jsem si řekla, zrovna jo. Nakonec se s tím máma smířila a u promoce na mě byla pyšná.

Chtěla by si v tom oboru v budoucnu pracovat?

Moc ráda bych pracovala v bezpečnostních složkách nebo v diplomacii.

Právnická fakulta a policejní akademie, to má spojitost, ale jak s tím vším souvisí sinologie?

Zjistila jsem, že není mnoho lidí s policejním vzděláním, kteří by ovládali neobvyklý cizí jazyk, a řekla jsem si, že v bezpečnostních složkách to bude výhodou.

Setkala ses s diskriminací, protože jsi hezká žena?

Ano, často, ale když mě lidi poznají, tak se mi omlouvají za to, že si na začátku pomysleli - blbá blondýna.

Využíváš toho, že jsi hezká žena? Třeba u zkoušek?

Většinou učitelé čekají, že toho budu využívat, a jsou překvapení, když normálně odpovídám.

Nakonec sis své přání splnila a jsi i herečka, jak ses k téhle profesi dostala?

Přes mé webové stránky mě kontaktovali tvůrci Strážce legendy. Měla jsem malé zkušenosti s hraním, třeba i v kostele, řekla jsem si, že by to mohla být zajímavá zkušenost. Šla jsem na ten casting a oni mě vybrali.

Zúčastnila ses mezinárodních soutěží krásy, jaký v nich vidíš význam a co ti účast v takové soutěži přináší?

Záleží na tom, na co je ta soutěž zaměřená. Líbila se mi Miss světového míru na Kypru, kde jsme se dostaly k oběma vládám, turecké i řecké a diskutovaly jsme s nimi. Na druhou stranu Miss bikiny mi přišla o ničem, jen že jsem se podívala na Maltu a poznala tamní kulturu. Obecně radši mám soutěže, které se na něco zaměřují. Těším se, že na podzim pojedou do Venezuely na soutěž miss, která je zaměřená na pomoc chudým dětem, to má nějaký smysl.

Pomáhá ti víra v tvé práci?

Určitě, když jsem nejistá, tak se poradím s Bohem.

Modelky často trpí různými druhy poruch příjmu potravy, setkala jsi se s tím?

Ano, to je dost pravda. Jednou jsem bydlela s holkou, která byla bulimička a po každém jídle běžela na záchod. Byly jsme spolu tři týdny a to bylo hrozné to poslouchat každý večer. Vůbec si to nechtěla přiznat a byla ráda, že je hubená a může jíst, co chce.

Zkoušela jsi jí nějak pomoci?

Snažila jsem se, ale ona nechtěla. Navíc jí ostatní chválili, kolik toho sní a jak je hubená. A já jsem měla chuť jim říct: „mlčte“! Ale to nemůžeš vykládat, co se děje na pokoji.

Tyto nemoci často souvisí i s psychikou. Myslíš si, že věřící modelka je pro svou víru odolnější?

Těžko říct, záleží na psychice člověka, ale víra může pomoci.

Jaká byla tvá cesta k víře?

Vlastně jsem v církvi od malička, protože rodiče i obě babičky byli věřící.

Kam a jak často chodíš do kostela?

Dřív jsem chodila každý týden u nás v Radotíně, ale teď, co mám přítele, tak trochu míň.

Přítel není v církvi?

Není, ale zajímá se o víru, tak možná časem ho k nám třeba i přivedu.

Kolik času věnuješ péči o tělo?

Moc necvičím, protože nemám čas. Jen střílím, ale to není příliš fyzicky náročné. Mohu poděkovat tátovi, že mám metabolismus po něm, mohu sníst cokoliv a nepříberu. Na kosmetice jsem byla asi dvakrát. Vážně to nijak nepřeháním.

A kolik času věnuješ péči o duši?

To určitě víc.

Čteš pravidelně Bibli?

Když mám čas a myšlenky, tak si najdu nějakou pasáž a dodá mi to energii nebo mě to uklidní třeba před zkouškou nebo cestou do zahraničí.

Myslíš, že u ostatních kolegyně převahuje spíš péče o tělo?

Nerada bych někoho pomlouvala, ale určitě. Často přemýšlím jen nad tím, jak vypadají, a ne nad budoucností.

Myslíš, že to, že jsi věřící, ti dává určitý nahléd nad svou profesí?

Možná ano, ale musela jsem k tomu taky dospět různými zkušenostmi. ■

CHLADNÁ OCEL

Nedávno jsem četla v novinách příběh o člověku, který se zastal okradené paní, a odehnané zlodějky se mu pomstily přivoláním komplice, který mu zlomil několik žeber. Na tom místě nebyl sám. Ale nikdo se ho nezastal a nepostavil se na jeho stranu. Nikdo neměl odvalu to udělat první – všichni věděli, že by měli, ale nikdo nechtěl být první. Nebyl si totiž jist, zda by ho někdo další podpořil.

Snížená hladina důvěry. „Nebudu si hrát na hrdinu,“ řekl si každý v duchu. Měl strach. Hrdina není lidský druh. Je to obyčejný člověk, který se zachová dobře ve chvíli, kdy ostatní mlčí. Hrdina má taky strach. Ale situace se ho dotkne a probudí se něco silnějšího než strach. Smysl pro spravedlnost, sounáležitost, povinnost, láska... Hrdina je ten, kdo zareaguje první.

Máme rádi hrdiny, někdo ty pozitivní, někdo negativní. Lidi výrazné. A jací jsme my? Jsme výrazní, chtěli bychom být hrdiny? Můžeme pro to něco udělat?

Když člověk mlčí a přehlíží, nechce si hrát na hrdinu, je tu riziko, že bude jako oko chladné kamery. Uvidí. Zaregistruje. A tím to skončí.

Pro dobro, lásku a pravdu stojí za to i zemřít. Aspoň to nám říká svým životem Ježíš. A jak jsme na tom my? Učíme se, abychom se v pravou chvíli projevíli jako hrdinové? Je to cesta křesťana. Obstojím já v takové situaci? Nevím. Ale toužím po tom. I když nejsem žádná hrdinka.

Narodili jsme se jako lidé z masa a krve. Zranitelní. A někdy zranění. Ve své křehkosti se můžeme navzájem podpírat. Důvěřovat si. Pomoci. Současná hladina důvěry k druhým je nízká. Obleč si křesťanskou výzbroj a vyraž do boje. Úsměvem, všímavostí, pochvalou. Láskou. Nejsme chladně ocelové kamery bez hodnocení a srdce. Nesnažme se jim připodobnit.

Nevedeme svůj boj proti lidským nepřatelům, ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla. Proto vezměte na sebe plnou Boží zbroj, abyste se mohli v den zlý postavit na odpor, všechno překonat a obstát.

Stůjte tedy, opásání kolem beder pravdou, obrnění pancířem spravedlnosti, obutí k pohotovému službě evangeliu pokoje a vždycky se štítem víry, jímž byste uhasili všechny ohnivé střely toho Zlého. Přijměte také, přílbu spasení a meč Ducha, jímž je slovo Boží. Bible, epistoła Efezským kapitola 6, verše 13-17

foto Tomáš Pleskot

DUNAJ – PUSTIT MUSÍŠ

Kolja Ivaskiv

Moje dnešní doporučení, co pěkného poslechnout, čím potěšit své uši, bych rád uvedl takovou mojí malou úvahou.

Myslím si, že složkou osobnosti každého člověka je agrese. Nemyslím tím, že bychom všichni měli nějaké násilnické sklony, ale součástí každého je touha a potřeba se emočně vybit, energicky být konfrontován se světem. To, řekl bych, se velmi živelně promítá v mnoha ohledech lidského působení a lidské kreativity. Umění je toho jasným důkazem. Bavíme-li se o hudbě, retrospektivně vzpomeňme na mnohé interprety, kteří začínali „punkověji“ a postupem času zklidnili. Nebo na ty, kteří občas natočí desku lyričtěji a někdy zase živelněji. Stejně tak u malířů se střídají plátna umírněná a pak klidem nespoutaná...

Nevím, v jaké podobě znáte Ivu Bittovou, ovšem já ji doposud znal jako poetickou ženu, s něžným projevem a všemi krásami jemné ženy. Když jsem si jednoho dne řekl, že musím poznat trochu devadesátkové české scény, a narazil na kapelu Dunaj, jejichž deska Pustit musíš mě vyvedla z omylu a zbořila mou bláhovou představu. No aby to nevyznělo špatně, myslím, že Iva Bittová je něžnou, lyrickou ženou a má všechny krásy jemné ženy. Ovšem i ona má (nebo minimálně měla) punkového ducha a potřebu se vykřičet světu. Pustit musíš je právě ono.

Od roku 1986 až do roku 1998 působila na české scéně alternativní artrocková kapela Dunaj, uskupení soustředěné kolem Ivy Bittové (vokál), Jiřího Kolšovské-

ho (vokály), Vladimíra Václavka (baskytara, kytara), Pavla Fajta (bicí). V 1998, krátce před smrtí Jiřího Kolšovského kapela ukončila činnost, ovšem o jejich zbylých členech můžeme slyšet do dnes, jelikož tvoří nedílnou součást české scény. V roce 95 kapela natočila desku, kterou, máte-li chuť na expresivní, energické vyjádření (má ale i své balady, ke každému křiku patří ztišení...) Pustit musíte.

16 skladeb na tomto albu vám nabídnou vše, co jsem předesílal, a mnoho dalšího! Kombinace rockových riffů v často nepravidelných rytmech, se skvělými vokálními doprovody občas utvářejí velice zajímavé obrazy. Něco mi občas připomíná i riffy Red Hot Chili Peppers (Divoká svině). Většina věcí ve mě evokuje chuť pogovat někde na festáku (hlavně Zrcadlový sál). Některé věci mě po tom pogovávání zklidňují (Cassiniho dělení, a propo: mrkněte na wikipedii, co to je cassiniho dělení!)...

Text Cassiniho dělení najdete na straně 3.

KOMIKSY Z KOSTELA A BIBLE

Marie Medková

Pokud máte rádi komiksy a ve škole jste měli angličtinu, můžete při nudných hodinách IVT navštívit stránky s křesťanskými komiksy. Připravila jsem pro vás malou ochutnávku:

Vtipy ze života křesťana nebo sboru kreslí třeba pan Thom Tapp (<http://www.thomtapp.com/cotcd%20strips/>)

Biblické verše obrazem i slovem vykládá Dan Lietha (<http://www.answersingenesis.org/media/image/cartoons/>)

Thankfully, Noah cared so much for people (and obeying God) that he did build the Ark.

Z těžkostí teenagera si dělá legraci komiks Finding Elim od Davea Nelsona (<http://www.christophergraphics.com/comics/findingelim/comics.phtml>)

Pěknou sbírku najdete u Jeffa Larsona (<http://www.thebackpew.com/>)

Ben Bateman nabízí jiné pojetí biblických příběhů (<http://www.mankintoons.com/Mankind/Archives/Archives.html>).

PLACID HAPPINESS OR ACTIVE CONTENTMENT?

Bethany

I believe I have sometimes fancied Christianity the key to placid happiness. A level playing field. The answer to a mature, academic levelheadedness.

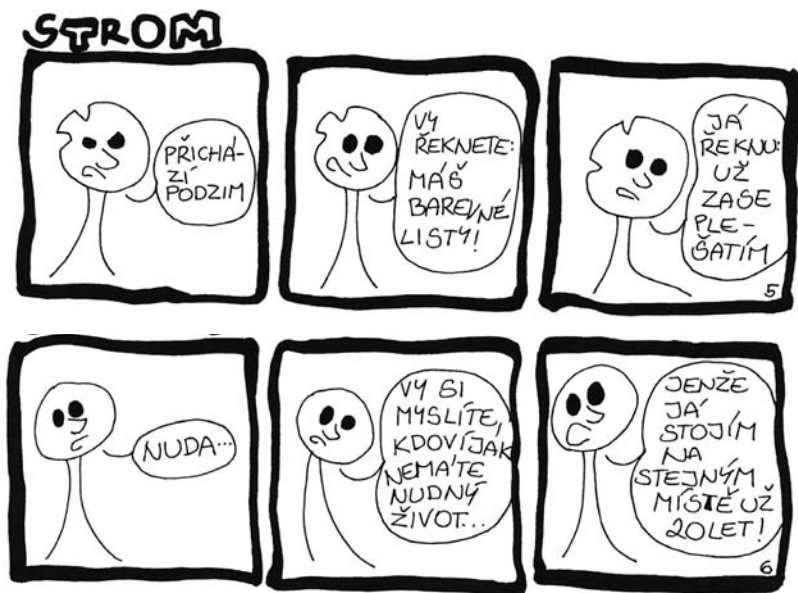
Instead I wonder if it does not create a more ferocious sorrow as well as a more violent, untamed joy. We are no more numb to occasional dark despair than we are free from spontaneous song. Rather than drugging the senses, Christianity redefines them.

Faith, by nature, cannot be indifferent. It is incapable of being a state of neutrality. It is, rather, the wild, unexplained mystery of contentment. Emotions not dead, but vibrantly recreated. Passion is no longer dull, but deep with the colors from beyond

our cosmos and imagination. Bound by freedom in a quiet, confident trust in the Creator. If we can breath through real tears and real laughter, it is through the power of faith. Placid happiness is breakable, and worse, stagnant. When covered by contentment, faith's sorrow and joy are as deep as the Cross and as strange as the Resurrection.

Bethany ("Miss Pickwickian") is an aspiring writer and a lover of arts and all things beautiful. On her blog, **The Erratic Muse**, she writes about various things connected to these, from book reviews to poems and musings inspired by her life.

<http://theerraticmuse.blogspot.com/>
Vybrala Hana Běťáková

Komiks „Strom“ došel do redakce Bratrstva poštou v obálce. Děkujeme autorovi (autorce) a vyzýváme jeho i další autory, ať posílají své práce. Ty dobré rádi otiskneme.

ALOIS NEBEL – MŮŽE VYHRÁT OSKARA? Olga Richterová

Pohraničí, podzemní plískanice, vánice, povodně. Železničář z nezapadlejšího kouta bývalých Sudet, už postarší a s bříškem, zdánlivě bez tužeb a snů. Mlha, kterou krájejí světla příjíždějícího vlaku. Mlha, která se německy řekne „Nebel“. Němčina, která z kraje před šedesáti lety zmizela...

Alois Nebel je film, který vznikl několik let. Nejprve byl komiks J. Rudiše, výtvarně zpracovaný Jaroslavem 99. Pak nápad přenést ho na plátno: to když producent uviděl komiksově postavičky hýbající se v jiném filmu. Následně pak T. Luňák natočil A. Nebela: nejprve s herci, standardně, ale černé fixy již zdůrazňovaly např. charakteristické obličejové rysy. A pak s animátory a kreslíři, ve studiu. Všechny scény jsou přepracované – postavy komiksově, ale hýbající se stejně jako živí herci (jejich předlohy); a pozadí, domy, příroda, jsou často zpracované opět jinou technikou, bližší skutečnosti. Celý film je ale v odstínech šedé, s minimem slov, i zvukové efekty a písně jsou odvažované na pomyslných lékárnických vahách. O to větší význam má každé mrknutí oka (např. u jedné z mála ženských postav, Květy), nebo těch několik písní, které zaznějí.

Témata zmíněná v úvodu této recenze jsou pro film důležitá, stejně jako stará vína, za niž přijde trest. Všim se ale především prolíná neuvěřitelně silná atmosféra daného regionu a poválečné doby, stále nějak přítomné. Síla příběhu redukováného jen na to podstatné je umocněná způsobem vyprávění – v Nebelovi nenajdete nic zbytečného (i pověstné „Sere pes“, které pochází z tohoto komiksu, zazní myslím pouze jednou). Zato se připravte na obrovskou sílu „ošuntělé krásy“, osamělosti a nízkosti v konfrontaci s vůlí a odvahou. Je to film, jaký u nás podle mého vzniká jednou za generaci. Oscara, na kterého je nominován, by si určitě zasloužil. ■

*Alois Nebel.
Režie Tomáš
Luňák,
Negativ, 2011*

Na základě vlastní zkušenosti si zkusím tipnout, že Něžná bude v leckterém čtenářském deníku. Sama jsem po ní sáhla ve chvíli nouze, kdy jsem rychle potřebovala doplnit svou povinnou četbu. Je to sice útlá kniha, ale co se obsahu týče, patří k nejvýznamnějším z novel Fjodora Michajloviče Dostojevského. Dokonalým popisem vnitřních hnutí obou postav mě Dostojevskij dostal natolik, že jsem se vypravila na představení brněnského divadla U stolu. Byla jsem zvědavá na scénářistické a režijní zpracování Iva Krobota, který právě tuto inscenaci věnoval své ženě. V jeho podání je to hra plná emocí pro dva herce. Něžnou ztvárnila Petra Bučková a zastavárníka Jan Kolařík. Petra Bučková, drobná křehká žena, byla sice mírně vzdálená mé představě o této postavě, ale vlastně jen vizuálně. Prostě jsem si ji představovala jako velmi mladou dívku, která vypadá ještě mladší, než ve skutečnosti je, a Petra Bučková působí spíše jako mladá sebevědomá dáma. Zastavárníkovi v podání Jana Kolaříka nemohu vytknout nic, dokonce bych ho spíše podezřívala, zda nemá nějaké ruské předky. Jeho zastavárník je zemitě ruský, úlisný ale v závěru i uvěřitelně nešťastný. I když v závěru – jak se to vezme, hra je napsána, tak, že začne tragickým koncem, abychom se složitě dostávali k tomu, proč k němu došlo. Scénu tvoří jen velký stůl, u kterého se sedí, ze vzteku se převrhává a slouží i jako katafalk. Dalšími rekvizitami jsou už jen kovová konstrukce a nitě, do kterých se Něžná zaplétá. Velmi působivá je i hudební složka, kde jsou použity motivy Stravinského a Rachmanina. Texty písní jsou variacemi na básně Sergeje Jesenina v překladu Jana Zábavy.

Něžná.

Režie Ivo

Krobot

Divadlo

U stolu, Brno,

premiéra 18.

a 19. dubna

2011

Na jevišti probíhají emoce dvou zničených lidí, které k sobě svedla potřebnost, ale nedokázali najít cestu k sobě. Zlo, otázka „proč se něco tak hrozného stalo?“ je vlastně svým způsobem Dostojevského hledáním Boha a člověka v jeho stínu. Mně Něžná otevřela cestu k Dostojevskému a opravdu s velkým nadšením jsem si přečetla i jeho obsáhlejší Zločin a trest. Můžete sáhnout po knize nebo zajít na představení, každopádně vám přeji, ať je pro vás toto setkání zážitkem. ■

Modlitba za domov už popáté

Už jsme o setkání českých křesťanů na Řípu a pod ním psali, tedy jen stručně: ČT2 v pátek 28. 9. vysílala komponovaný pořad s modlitbami, hudbou a rozhovory nazvaný Modlitba za domov – Svoboda je volba!? a nabídla tak pohled na žité, aktuální křesťanství.

Pozoruhodná pozvánka pak čekala mladší účastníky akce, pro které byl v Krabčicích připravený doprovodný program Rozhodni se správně: „Jsi správná holka nebo kluk a nebojíš se? Chceš prožít se svými rodiči zajímavé chvíle, kdy můžete spolupracovat a správně se rozhodovat? Pokud přijdeš a doneseš miniaturní model hory Říp z jakéhokoli materiálu, přímo u vstupu dostaneš malý dárek a nejhezčí modely se objeví v televizi!“

MODLITBA ZA DOMOV 28.10.2011

„Vy jste byli povoláni ke svobodě, bratři.
jen nemějte svobodu za příležitost k prosazování sebe,
ale služte v lásce jedni druhým.“
Gal 5, 13

S ekumenické shromáždění na Řípu
Svoboda je volba!?

„Evropa je víc než Euro“

To zaznělo na týdenní valné hromadě evropské ekumenické rady mládeže (EYCE) a psali o tom na christnet.cz, tak to tak určitě bude. Pokud byste chtěli okusit mezinárodní setkání pořádané EYCE, tak 19. až 25. 3. 2012 se bude konat kurz Human Rights for Everyone? Right!!! zaměřený na mladé křesťany, kteří se chtějí naučit čelit rasismu a diskriminaci národnostních menšin. Více na eyce.org. Pokud byste se chtěli víc dozvědět o Evropě ze všemožných stran, mrkněte na <http://www.presseurop.eu/cs> – jsou tam články mnoha evropských novinářů přeložené i do češtiny.

Svobodné volby v Tunisku

Podle očekávání v zemi, která zahájila „arabské jaro“, zvítězila umírněná islamistická strana vedená navrátilcem z britského exilu, R. Channúším. Politici z tohoto Hnutí Obnovy zdá se zastupují liberální názory a díky kvótám, které si Tunisané v červnu stanovili, také na kandidátkách musely polovinu míst zaujímat ženy – v parlamentu patrně budou tvořit třetinu zákonodárců. Držíme Tunisku palce!

Snad projde dohoda států s církvemi

Jde o kompromis – církve by měly dostat 59 miliard, polovinu zabaveného majetku a třicet let na to, aby se staly nezávislými. Snad bude finálně schválena.

*Odbor Východomoravské mládeže vás srdečně zve na
Adventní seniorátní dny mládeže*

JSEM KŘEŠŤAN! A CO MÁ BÝT?

*Těšit se můžete na:
Duchovní přípravu na advent
Chvály
Divadlo
HRY*

Host: Dan Fojtů

*Kde? Liptál – fara ČCE
Kdy? 25. – 27. 11. 2011
Kolik? 150 Kč – pro přihlášené
200 Kč – na místě*

*Přihlašovat se můžete na webu
<http:// vychodomoravska-mladez.evangelnet.cz>*

Už jste někomu darovali kozu?

V e-shopu společnosti
Člověk v tísni
si můžete
vybrat z řady
neobvyklých
dárků, kterými
potěšíte své blízké
a zároveň pomůžete lidem
v nejhudších zemích světa.

100%
KOZA
skutečný
dar

www.skutecnydarek.cz

BRATRSTVO

roč. 52/2011
číslo 9

Bratrstvo, evangelický časopis pro mládež.

Vydává Synodní rada Českobratrské církve evangelické.

Grafický návrh: O. Fikejs, sazba a technická redakce: Jitka Čechová
Adresa redakce a administrace: Jungmannova 9, 111 21 Praha 1,
e-mail: bratrstvo@e-cirkev.cz, tel: 224999273

Stránky na internetu: <http://bratrstvo.evangnet.cz>

Celoroční předplatné 200,- Kč, jednotlivé číslo 20,- Kč. Vychází 10x ročně.
Tiskne Družstvo Opus V.D.I., Praha 6. Přidělené registrační číslo MK ČR 092.